

WYROK Z DNIA 8 LUTEGO 2012 R.

V KK 294/11

Brak oznaczenia w przepisie typizującym czyn zabroniony górnej granicy kary oznacza, że karę tę można orzec do górnej granicy wymiaru danego rodzaju kary.

Przewodniczący: sędzia SN P. Hofmański.

Sędziowie SN: E. Wildowicz, B. Skoczowska (sprawozdawca).

Prokurator Prokuratury Generalnej: L. Nowakowski.

Sąd Najwyższy w sprawie Lesława G., ukaranego z art. 49 w zw. z art. 27 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe, po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 8 lutego 2012 r., kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść ukaranego, od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w G. z dnia 21 maja 2010 r.,

uchylił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 10 k.p.s.w. postępowanie umorzył (...).

UZASADNIENIE

Komenda Powiatowa Policji w G. skierowała wniosek o ukaranie Lesława G. za to, że „w miesiącach grudniu 2009 roku i styczniu 2010 roku w B., będąc Redaktorem Naczelnym wydawanego pisma «Nie-Głos

Mieszkańców» nie dopełnił obowiązku umieszczenia w nim w widocznym i zwyczajowo przyjętym miejscu informacji dotyczących adresu wydawcy lub innego właściwego organu, adresu redakcji oraz imienia i nazwiska redaktora naczelnego, miejsca i daty wydania, nazwy zakładu wykonującego druk prasowy, międzynarodowego znaku informacyjnego, a także bieżącej numeracji”, tj. za wykroczenie z art. 49 w zw. z art. 27 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe.

Wyrokiem nakazowym z dnia 21 maja 2010 r., Sąd Rejonowy w G. uznał Lesława G. za winnego popełnienia zarzucanego wykroczenia z art. 49 w zw. z art. 27 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe i na podstawie art. 49 tej ustawy wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 150 zł.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się bez postępowania odwoławczego w dniu 3 czerwca 2010 r.

Kasację od tego wyroku wniósł w trybie art. 110 § 1 k.p.s.w. Prokurator Generalny. Zaskarżył on wyrok w całości na korzyść obwinionego Lesława G. Autor kasacji zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa, a mianowicie art. 5 § 1 pkt 10 k.p.s.w. w zw. z art. 49 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24 z późn. zm.), polegające na wadliwym uznaniu, że czyn zarzucony Lesławowi G. stanowi wykroczenie i rozpoznaniu sprawy o przestępstwo określone w powołanym przepisie na podstawie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia – pomimo wystąpienia ujemnej przesłanki procesowej.

Powołując się na powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 10 k.p.s.w.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna.

Należy bowiem stwierdzić, że w sprawie faktycznie wystąpiła ujemna przesłanka procesowa wymieniona w art. 5 § 1 pkt 10 k.p.s.w.

Jak słusznie zauważył Prokurator Generalny w wywiezionej kasacji, przyczyny wskazanego uchybienia należy upatrywać w błędnej ocenie czynu określonego w art. 49 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe jako wykroczenia, mimo iż czyn ten stanowi występki. Przypomnieć należy, że czyn stypizowany w art. 49 prawa prasowego zagrożony jest karą grzywny albo karą ograniczenia wolności, których górne granice nie zostały oznaczone, co nakazuje przyjąć, że ustawodawca ich wymiaru nie ogranicza, zatem ustala go na poziomie górnych granic przewidzianych dla występki. Gdyby bowiem ustawodawca typizując określony czyn, w odrębnej ustawie poza zbiorem wykroczeń określonych w Kodeksie wykroczeń, traktował go jako wykroczenie, to wyznaczyłby górną granicę wymiaru kary ograniczenia wolności lub grzywny w wysokości nie przekraczającej granic określonych w przepisach części ogólnej Kodeksu wykroczeń.

W takiej sytuacji, w świetle art. 1 § 1 k.p.s.w., nie może budzić wątpliwości, że stypizowanie przez ustawę czynu jako przestępstwo stanowi okoliczność wyłączającą orzekanie w postępowaniu prowadzonym na podstawie Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia. W niniejszej sprawie, skoro postępowanie o popełnienie występki było prowadzone na podstawie przepisów tego właśnie kodeksu, a nie Kodeksu postępowania karnego, to nie ulega wątpliwości, że doszło do bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w., co nakładało na Sąd Najwyższy obowiązek uchylenia orzeczenia i na podstawie art. 5 § 1 pkt 10 k.p.s.w. umorzenia postępowania.

Na marginesie należy wskazać, że prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 27 maja 2011 r., postępowanie karne przeciwko Leszkowi G. oskarżonemu o ten sam czyn, oceniony jednakże jako

przestępstwo z art. 49 ustawy – Prawo prasowe, zostało na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzone na okres 2 lat. Uprzednie ukaranie Leszka G. zaskarżonym kasacją wyrokiem za wykroczenie, nie spowodowało bowiem stanu rzeczy osądzonej, o którym mowa w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2004 r., I KZP 40/03, OSNKW 2004, z. 2, poz. 22).